

Любов Мірошніченко

кандидат філологічних наук

Анна Корх

здобувач вищої освіти

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

З періоду здобуття Україною незалежності постало гостре питання у сфері захисту прав та свобод людини, тому це питання в наш час набуло неабиякої актуальності. А також, не можна не зазначити, що в умовах інтенсивної євроінтеграції України було посилено увагу з боку міжнародних інституцій, адже на цей момент уряд країни затвердив доволі великий об'єм актів стосовно захисту прав і свобод громадян.

Не можна також оминати увагою, що активні процеси глобалізації слугують основною складовою співпраці країн світу між собою задля розвитку та поліпшення правових систем та зросту ролі людини у правовій сфері. Тому держава, яка перш за все сповідує демократичний устрій та сприяє розвитку та розширенню основних прав людини, не може ігнорувати ці суттєві зміни.

Оскільки Україна належить до європейської регіональної системи захисту прав людини, яка діє в рамках Ради Європи, членом котрої наша держава є з 1995р., то постає необхідність залучення міжнародних стандартів у правове середовище українського народу. [1]

Варто розуміти, що галузь захисту прав людини є питанням не тільки для однієї країни в цілому, це поле діяльності всіх усвідомлених країн світу та міжнародних організацій. На сьогодні існує понад 300 документів (хартій, декларацій тощо), що поставили ціль зафіксувати на глобальному рівні базові права та свободи людини та захисту їх, при умовах порушення. Ці акти здебільшого розглядаються як міжнародні стандарти, які в цей же час були проголошені Генеральною Асамблеєю ООН під виглядом декларацій або ж рекомендацій. Саме це стало основним підґрунтям для формування Конституції України, де закріплені гарантії забезпечення і обов'язкового дотримання прав і свобод людей та громадян нашої держави.

Міжнародні стандарти в галузі прав людини – це загальновизнані міжнародно-правові норми, які закріплюють на загальнолюдському рівні статус особистості і встановлюють перелік основоположних прав і свобод, обов'язок держав дотримуватися цих прав і свобод, а також межі можливого

або припустимого їх обмеження. [2]

Основні права людини – гарантована законом міра свободи (можливості) особи, яка відповідно до досягнутого рівня еволюції людства в змозі забезпечити її існування і розвиток та закріплена у вигляді міжнародного стандарту як загальна і рівна для усіх людей. [3]

Тяжкі обставини, які переслідували Україну з самого початку творення незалежності, залишили вагомий внесок у розвиток правової думки українців, тож ми змогли вберегти нашу національну ідентичність, а також перейняли досвід з формування правової системи.

Після ратифікації Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод разом з Протоколами 1, 2, 4, 7 та 11 вона офіційно стала частиною національного законодавства, відповідно до ст. 9 Конституції України щодо чинних міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. [4]

Проаналізувавши інформацію, що представлена вище, ми можемо безумовно стверджувати, що наведені положення в Конституції України, навіть 2018 року, в повній мірі розкривають найголовніше завдання демократичної правової держави, а саме: забезпечувати в повній мірі, перш за все, захист та умови розвитку прав і свобод людей/громадян країни.

Наша держава на повну активно підтримує співробітництво з членами європейської спільноти в різноманітних галузях, що вимагає постійного утвердження різних міжнародних договорів.

А отже, існує потреба привернути увагу практиків і законотворців до названої проблеми для спонукання їх до формування відповідної концепції вдосконалення законодавства. Тож цілком очевидно, що позитивний досвід міжнародного співробітництва показує, що побудова добросусідських відносин з іншими державами базується на теорії і практиці міжнародного права та обумовлює потребу створення добре налагодженого державного механізму правового регулювання. [5]

Тож, перебудова правової системи України на основі міжнародних правових інститутів, які гарантують розвиток держави в соціальній та правовій сфері, мають неабияке значення.

Проблема імплементації норм міжнародного права із захисту прав людини в українську правову систему є ключовим питанням не тільки статті, а й загалом суспільнополітичного простору українців, тому для гармонійного впровадження міжнародних стандартів потрібно знайти найбільш дієвий засіб їх втілення. Річ у тому, що реальне здійснення норм міжнародних договорів у сфері захисту основних прав і свобод людини повинно відбуватися через створення державно-правових механізмів їх реалізації. [6]

Але затвердження Конвенції про захист прав людини, а також її визнання всередині держави є недостатньо дієвим методом впровадження її в життя.

Якщо проаналізувати все, що сказано вище, то можна прийти до

висновку, що міжнародні стандарти весь час інтегруються у державне законодавство. Перед Україною постають важливі проблеми впровадження та практичної реалізації основоположних прав та свобод людини на державному рівні, які проголошені у впроваджених міжнародних актах та положеннях Основного Закону України.

1. Конєв Іван. Інтеграція міжнародних стандартів із захисту прав людини в національну правову систему України. Підприємство, господарство і право. Конституційне право. 2020. Режим доступу: URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2020/10/34.pdf>, 2020 (дата звернення 10.02.23.)

2. Шевчук С. Судовий захист прав людини: Практика Європейського суду з прав людини у контексті західної правової традиції. Київ : Реферат, 2006.

3. Харківський національний університет внутрішніх справ. URL: https://univd.edu.ua/general/publishing/konf/17_05_2018/pdf/54.pdf (дата звернення: 11.02.2023).

4. Конституція України : офіц. текст. Київ : КМ, 2018

5. Братко І.В. Особливості імплементації норм міжнародного права. Актуальні питання публічного та приватного права 2015.

6. Антонович М.М. Україна в міжнародній системі захисту прав людини. Київ, 2000.

Євгенія Мінакова

кандидат юридичних наук

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ВНУТРІШНІЙ КОНТРОЛЬ В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ГАРАНТУВАННЯ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА

В умовах децентралізації влади в Україні актуалізується питання гарантування принципу верховенства права. Місцеве самоврядування отримало широкі повноваження та матеріальні ресурси, підвищився рівень їх відповідальності. Важливими є дієві гарантії належної, прозорої і ефективної діяльності органів та посадових осіб місцевого самоврядування, серед яких провідне місце належить внутрішньому контролю.

В юридичній науці внутрішній контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування знайшов фрагментарне висвітлення. Ця проблематика тісно пов'язана з наукою публічного управління та адміністрування і традиційно знаходиться в полі зору фахівців з державного управління та менеджменту.

В органах державного управління та органах місцевого самоврядування система контролю функціонує як органічна єдність двох підсистем – внутрішнього та зовнішнього контролю. Саме ці підсистеми у комплексі